

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

8. února 2024*

„Řízení o předběžné otázce – Společná řízení pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany – Směrnice 2013/32/EU – Článek 33 odst. 2 písm. d) a čl. 40 odst. 2 a 3 –
Následná žádost – Podmínky zamítnutí takové žádosti pro nepřípustnost – Pojem ‚nová skutečnost či zjištění‘ – Rozsudek Soudního dvora týkající se otázky výkladu unijního práva – Článek 46 – Právo na účinný opravný prostředek – Pravomoc vnitrostátního soudu rozhodnout o takové žádosti po věcné stránce v případě protiprávnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro nepřípustnost – Procesní záruky – Článek 14 odst. 2“

Ve věci C-216/22,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Verwaltungsgericht Sigmaringen (správní soud v Sigmaringenu, Německo) ze dne 22. února 2022, došlým Soudnímu dvoru dne 23. března 2022, v řízení

A. A.

proti

Bundesrepublik Deutschland,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení: K. Lenaerts, předseda, L. Bay Larsen, místopředseda, A. Prechal, K. Jürimäe, C. Lycourgos, T. von Danwitz a O. Spineanu-Matei, předsedové senátů, M. Ilešič, J.-C. Bonichot (zpravodaj), P. G. Xuereb, L. S. Rossi, I. Jarukaitis, A. Kumin, N. Wahl a I. Ziemele, soudci,

generální advokát: N. Emiliou,

za soudní kancelář: D. Dittert, vedoucí oddělení,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 28. února 2023,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za německou vládu: J. Möller a A. Hoesch, jako zmocněnci,
- za rakouskou vládu: A. Posch, J. Schmoll a V.-S. Strasser, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

– za Evropskou komisi: A. Azéma a H. Leupold, jako zmocněnci,
po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 7. září 2023,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 33 odst. 2 písm. d), čl. 40 odst. 2 a 3 a čl. 46 odst. 1 písm. a) bodu ii) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. 2013, L 180, s. 60).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi státním příslušníkem třetí země A. A. a Bundesrepublik Deutschland (Spolková republika Německo), zastoupenou Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Spolkový úřad pro migraci a uprchlíky, Německo) (dále jen „Úřad“), ohledně rozhodnutí, kterým byla pro nepřipustnost zamítnuta následná žádost tohoto státního příslušníka o přiznání postavení uprchlíka.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 18 a 36 odůvodnění směrnice 2013/32 zní takto:
„(18) Je v zájmu členských států i žadatelů o mezinárodní ochranu, aby bylo rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu přijato co možná nejdříve, aniž by tím bylo dotčeno provedení přiměřeného a úplného posouzení.
[...]
(36) Pokud žadatel podá následnou žádost bez předložení nových důkazů nebo důvodů, bylo by nepřiměřené stanovit členským státům povinnost provést nové posouzení v plném rozsahu. V těchto případech by členské státy měly mít možnost zamítnout žádost jako nepřipustnou podle zásady *res iudicata*.“
- 4 Článek 2 této směrnice, nadepsaný „Definice“, stanoví:
„Pro účely této směrnice se rozumí:
[...]
f) ‚rozhodujícím orgánem‘ kvazisoudní nebo správní orgán členského státu příslušný k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu a příslušný k přijímání rozhodnutí v prvním stupni v těchto případech;
[...]

q) „následnou žádostí“ další žádost o mezinárodní ochranu, která byla učiněna po přijetí pravomocného rozhodnutí o předchozí žádosti, včetně případů, kdy žadatel vzal svou žádost výslovně zpět, a případů, kdy rozhodující orgán po konkludentním zpětvzetí odmítl žádost podle čl. 28 odst. 1.“

5 Článek 14 uvedené směrnice, nadepsaný „Osobní pohovor“, stanoví:

„1. Dříve než rozhodující orgán vydá rozhodnutí, poskytne se žadateli příležitost k osobnímu pohovoru o jeho žádosti o mezinárodní ochranu s osobou, která je podle vnitrostátního práva k vedení takového pohovoru příslušná. Osobní pohovory o věcné stránce žádosti o mezinárodní ochranu vždy provádí pracovník rozhodujícího orgánu. Tímto pododstavcem není dotčen čl. 42 odst. 2 písm. b).

[...]

2. Osobní pohovor o věcné stránce žádosti nemusí být proveden, pokud:

a) rozhodující orgán může na základě dostupných důkazů vydat kladné rozhodnutí o přiznání postavení uprchlíka [...]

[...]“

6 Článek 33 téže směrnice, nadepsaný „Nepřípustné žádosti“, stanoví:

„1. Kromě případů, kdy se žádost neposuzuje podle nařízení [Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31)], nemusí členské státy posuzovat, zda žadatel splňuje podmínky pro přiznání nároku na mezinárodní ochranu podle směrnice [Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. 2011, L 337, s. 9)], považuje-li se žádost podle tohoto článku za nepřípustnou.

2. Členské státy mohou považovat žádost o mezinárodní ochranu za nepřípustnou, pouze pokud:

[...]

d) žádost je následnou žádostí, v níž se neobjevily nebo nebyly žadatelem předloženy žádné nové skutečnosti či zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice [2011/95]

[...]“

7 Článek 40 směrnice 2013/32, nadepsaný „Následné žádosti“, v odstavcích 2 až 5 stanoví:

„2. Pro účely rozhodnutí o přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 33 odst. 2 písm. d) podléhá následná žádost o mezinárodní ochranu nejprve předběžnému posouzení, zda

se objevily nebo byly žadatelem předloženy nové skutečnosti nebo zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice [2011/95].

3. Pokud se v rámci předběžného posouzení podle odstavce 2 dospěje k závěru, že se objevily nebo byly žadatelem předloženy nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice [2011/95], posuzuje se žádost dále podle kapitoly II. Členské státy mohou stanovit rovněž jiné důvody pro další posuzování následné žádosti.

4. Členské státy mohou rozhodnout o dalším posuzování žádosti, pouze pokud dotyčný žadatel nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést skutečnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku, zejména při využití svého práva na účinný opravný prostředek podle článku 46.

5. Pokud není následná žádost dále posuzována podle tohoto článku, považuje se za nepřipustnou podle čl. 33 odst. 2 písm. d).“

8 Článek 46 této směrnice, nadepsaný „Právo na účinný opravný prostředek“, zní takto:

„1. Členské státy zajistí, aby měl žadatel o mezinárodní ochranu právo na účinný opravný prostředek před soudem proti:

a) rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, včetně rozhodnutí:

- i) o tom, že je žádost nedůvodná, pokud jde o postavení uprchlíka nebo status[...] doplňkové ochrany,
- ii) o nepřipustnosti žádosti podle čl. 33 odst. 2,

[...]

3. Členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice [2011/95], a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.

[...]“

Německé právo

9 Ustanovení § 71 Asylgesetz (zákon o azylu, BGBl. 2008 I, s. 1798), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „zákon o azylu“), nadepsané „Následná žádost“, v odstavci 1 stanoví:

„Pokud cizinec po zpětvzetí nebo pravomocném zamítnutí první žádosti o azyl podá další žádost o azyl (následná žádost), nové azylové řízení se provede pouze tehdy, jsou-li splněny podmínky stanovené v § 51 odst. 1 až 3 [Verwaltungsverfahrensgesetz (zákon o správním řízení), BGBl. 2013 I, s. 102]; [...]“

10 V ustanovení § 51 zákona o správním řízení, ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „zákon o správním řízení“), je uvedeno:

„(1) Orgán rozhodne na žádost dotčené osoby o zrušení nebo změně pravomocného správního aktu, jestliže:

1. skutkový nebo právní stav, na němž se správní akt zakládá, se následně změnil ve prospěch dotčené osoby;
2. jsou k dispozici nové důkazy, na jejichž základě by bylo vydáno rozhodnutí, jež by bylo pro dotčenou osobu příznivější;
3. jsou dány důvody pro obnovu řízení ve smyslu § 580 [Zivilprozessordnung (občanský soudní řád)].

(2) Žádost je přípustná pouze tehdy, když dotčená osoba – aniž se dopustila závažného pochybení – nemohla uplatnit důvod pro přezkum v rámci předchozího řízení, a to zejména prostřednictvím opravného prostředku.

(3) Žádost musí být podána do tří měsíců. Tato lhůta začíná běžet ode dne, kdy se dotčená osoba dozvěděla o důvodu pro obnovu řízení.

[...]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 11 Žalobce v původním řízení je syrský státní příslušník. Dne 26. července 2017 podal v Německu žádost o azyl, a to poté, co podle vlastního vyjádření v roce 2012 opustil Sýrii, do roku 2017 pobýval v Libyi a následně přicestoval přes Itálii a Rakousko do Německa.
- 12 Při pohovoru na Úřadu uvedl, že v letech 2003 až 2005 vykonával v Sýrii vojenskou službu a tuto zemi opustil z obavy, že bude k výkonu vojenské služby povolán znovu nebo že pokud odmítne plnit vojenské povinnosti, bude zatčen. Po odjezdu ze Sýrie ho jeho otec údajně informoval, že mu vojenské orgány zaslaly povolávací rozkaz.
- 13 Rozhodnutím ze dne 16. srpna 2017 mu Úřad přiznal doplňkovou ochranu, ale odmítl mu přiznat postavení uprchlíka.
- 14 Toto rozhodnutí odůvodnil Úřad tak, že není namístě předpokládat, že by syrský stát považoval emigraci žalobce v původním řízení za projev odporu vůči režimu. Žalobce v původním řízení totiž pochází z oblasti, o kterou v době jeho odjezdu bojovaly syrská armáda, Svobodná syrská armáda a Islámský stát. Úřad dále podotkl, že žalobce v původním řízení ze Sýrie dle vlastních slov odešel před tím, než byl povolán do syrské armády, a proto nebyl důvod se domnívat, že by byl ve své zemi považován za dezertéra nebo odpůrce režimu. Žalobce v původním řízení ostatně neprokázal, že by důvodem jeho odjezdu byla branná povinnost. V obecné rovině se dovolával pouze nebezpečné situace způsobené válkou v Sýrii.
- 15 Žalobce v původním řízení nepodal proti tomuto rozhodnutí, které nabylo právní moci, opravný prostředek.

- 16 Dne 15. ledna 2021 podal žalobce v původním řízení u Úřadu další žádost o azyl, tj. „následnou žádost“ ve smyslu čl. 2 písm. q) směrnice 2013/32. Tato žádost se opírala především o rozsudek ze dne 19. listopadu 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Vojenská služba a azyl) (C-238/19, EU:C:2020:945). V podstatě tvrdil, že tímto rozsudkem došlo ke „změně právního stavu“ ve smyslu vnitrostátních ustanovení, a že Úřad je proto povinen posoudit jeho následnou žádost po věcné stránce. Tato změna podle jeho názoru spočívala v tom, že z namítaného rozsudku vyplývá takový výklad pravidel týkajících se důkazního břemene, který je pro žadatele o azyl příznivější než výklad, který v souvislosti s takovými žadateli, kteří uprchli ze své země, aby se vyhnuli vojenským povinnostem, zastává vnitrostátní judikatura. Uvedená změna plyne z formulace použité Soudním dvorem, podle níž za určitých okolností existuje „silná domněnka“, že odepření výkonu vojenské služby souvisí s některým z důvodů pronásledování, které jsou vyjmenovány v článku 10 směrnice 2011/95.
- 17 Rozhodnutím ze dne 22. března 2021 Úřad následnou žádost žalobce v původním řízení o azyl zamítl jako nepřijatelnou. Uvedené rozhodnutí v podstatě odůvodnil tak, že z rozsudku ze dne 19. listopadu 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Vojenská služba a azyl) (C-238/19, EU:C:2020:945), nevyplývá, že by tuto žádost musel posoudit po věcné stránce. Žalobce v původním řízení se totiž na podporu své následné žádosti dovolával pouze tohoto rozsudku, a proto nebyly splněny podmínky, které pro nové posouzení jeho žádosti o azyl stanoví jak vnitrostátní, tak unijní právní předpisy.
- 18 Žalobce v původním řízení podal u Verwaltungsgericht Sigmaringen (správní soud v Sigmaringenu, Německo), který je předkládajícím soudem, žalobu, již se domáhal zrušení rozhodnutí Úřadu ze dne 22. března 2021 a přiznání postavení uprchlíka.
- 19 Zmíněný soud uvedl, že podle § 71 odst. 1 zákona o azylu, ve spojení s § 51 odst. 1 bodem 1 zákona o správním řízení, platí, že pokud státní příslušník třetí země podá poté, co byla pravomocně zamítnuta první žádost o azyl, následnou žádost, rozhodující orgán řízení obnoví, jestliže se skutkový nebo právní stav, na němž se správní akt zakládá, následně změnil ve prospěch dotčené osoby. Pokud jde o změnu „právního stavu“ ve smyslu těchto ustanovení, uvedený soud poznamenal, že ve vnitrostátní judikatuře převládá výklad, podle něhož může pod tento pojem v zásadě spadat pouze změna použitelných právních předpisů, a nikoli takové soudní rozhodnutí, jako je rozhodnutí Soudního dvora. Soudním rozhodnutím se totiž relevantní právní předpisy platné v okamžiku přijetí rozhodnutí o předchozí žádosti pouze vykládají a uplatňují; nedochází k jejich změně. Předkládající soud nicméně uvedl, že změnu „právního stavu“ ve smyslu zmíněných ustanovení mohou za výjimečných okolností představovat rozhodnutí Bundesverfassungsgericht (Spolkový ústavní soud, Německo) týkající se rozsahu základního práva na azyl.
- 20 Předkládající soud si ovšem klade otázku, zda je tento výklad vnitrostátního práva – který v obecné rovině znemožňuje, aby bylo rozhodnutí Soudního dvora považováno za akt, jenž může změnit „právní stav“, a odůvodnit tak obnovu řízení v případě podání následné žádosti – slučitelný s unijním právem, když Soudní dvůr v rozsudku ze dne 14. května 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C:2020:367), rozhodl, že existence rozsudku Soudního dvora konstatujícího, že vnitrostátní právní úprava je neslučitelná s unijním právem, představuje novou skutečnost ve smyslu čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32.

- 21 Předkládající soud v této souvislosti pokládá za sporné zejména to, zda rozhodnutí Soudního dvora, v němž se toliko vykládá ustanovení unijního práva, které bylo platné již v době přijetí rozhodnutí o předchozí žádosti, může představovat „novou skutečnost či zjištění“ ve smyslu čl. 33 odst. 2 písm. d) a čl. 40 odst. 3 směrnice 2013/32. Není si jist především tím, zda takovou „novou skutečnost či zjištění“ v projednávaném případě představuje rozsudek ze dne 19. listopadu 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Vojenská služba a azyl) (C-238/19, EU:C:2020:945), jehož se dovolává žalobce v původním řízení, a to s ohledem na skutečnost, že tento rozsudek obsahuje důležitá vysvětlení k uplatnění čl. 9 odst. 2 písm. b) a článku 10 směrnice 2011/95 na situaci syrských odpíračů vojenské služby z důvodu svědomí.
- 22 Předkládající soud kromě toho podotýká, že podle použitelného vnitrostátního procesního práva platí, že pokud mu je předložena žaloba proti rozhodnutí Úřadu, kterým byla následná žádost zamítnuta pro nepřipustnost, může rozhodnout pouze o podmínkách přípustnosti této žádosti, které jsou stanoveny v § 71 odst. 1 zákona o azylu a v § 51 odst. 1 až 3 zákona o správním řízení. I když má tedy předkládající soud za to, že Úřad zamítl následnou žádost neprávem, může pouze zrušit rozhodnutí o nepřipustnosti a žádost Úřadu vrátit za účelem vydání nového rozhodnutí.
- 23 Předkládající soud si nicméně klade otázku, zda jsou tato vnitrostátní procesní pravidla slučitelná s právem na účinný opravný prostředek podle čl. 46 odst. 1 směrnice 2013/32 a s cílem této směrnice, který je uveden v bodě 18 jejího odůvodnění a podle něhož má být rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu přijato co možná nejdříve. Kdyby z tohoto článku 46 vyplývalo, že může, či dokonce musí o následné žádosti po věcné stránce rozhodnout sám, a případně přiznat žalobci v původním řízení postavení uprchlíka, dále si pokládá otázku, zda se na tohoto žalobce musí vztahovat procesní záruky obsažené v ustanoveních kapitoly II směrnice 2013/32.
- 24 Za těchto podmínek se Verwaltungsgericht Sigmaringen (správní soud v Sigmaringenu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) a) Je s čl. 33 odst. 2 písm. d) a čl. 40 odst. 2 směrnice [2013/32] slučitelné vnitrostátní ustanovení, podle něhož je následná žádost přípustná pouze v případě, že skutkový nebo právní stav, ze kterého vycházelo původní zamítavé rozhodnutí, se následně změnil ve prospěch žadatele?
b) Brání čl. 33 odst. 2 písm. d) a čl. 40 odst. 2 směrnice [2013/32] vnitrostátnímu ustanovení, podle něhož rozhodnutí Soudního dvora (v daném případě rozhodnutí v rámci řízení o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU) není ‚novou skutečností‘, ‚novou okolností‘ nebo ‚novým zjištěním‘, pokud v tomto rozhodnutí není konstatována neslučitelnost vnitrostátního ustanovení s unijním právem, ale je v něm toliko proveden výklad unijního práva? Jaké podmínky musí být případně splněny k tomu, aby rozsudek Soudního dvora, v němž je pouze vykládáno unijní právo, bylo třeba zohlednit jako ‚novou skutečnost‘, ‚novou okolnost‘ nebo ‚nové zjištění‘?
- 2) V případě kladné odpovědi [na první otázku, písmena a) a b)]: musí být čl. 33 odst. 2 písm. d) a čl. 40 odst. 2 směrnice [2013/32] vykládány v tom smyslu, že je třeba jako ‚novou skutečnost‘, ‚novou okolnost‘ nebo ‚nové zjištění‘ zohlednit rozsudek Soudního dvora, podle něhož existuje silná domněnka, že odepření výkonu vojenské služby za podmínek uvedených v čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice [2011/95] souvisí s některým z pěti důvodů uvedených v článku 10 této směrnice?

- 3) a) Musí být čl. 46 odst. 1 písm. a) bod ii) směrnice [2013/32] vykládán v tom smyslu, že se v rámci opravného prostředku podaného k soudu, který směřuje proti rozhodnutí rozhodujícího orgánu o nepřípustnosti ve smyslu čl. 33 odst. 2 písm. d) a čl. 40 odst. 5 směrnice [2013/32], zkoumá pouze to, zda rozhodující orgán správně uznal splnění podmínek nezbytných k tomu, aby bylo možné následnou žádost o azyl považovat za nepřípustnou podle čl. 33 odst. 2 písm. d) a čl. 40 odst. 2 a 5 směrnice [2013/32]?
- b) V případě záporné odpovědi na [třetí otázku, písmeno a)]: musí být čl. 46 odst. 1 písm. a) bod ii) směrnice [2013/32] vykládán v tom smyslu, že se v rámci opravného prostředku podaného k soudu, který směřuje proti rozhodnutí o nepřípustnosti, posuzuje i to, zda jsou splněny podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany ve smyslu čl. 2 písm. b) směrnice [2011/95], pokud soud poté, co danou věc sám posoudí, zjistí, že nejsou splněny podmínky nezbytné k tomu, aby byla následná žádost o azyl zamítnuta jako nepřípustná?
- c) V případě kladné odpovědi na [třetí otázku, písmeno b)]: vyžaduje takové soudní rozhodnutí, aby byly předtím žadateli poskytnuty zvláštní procesní záruky stanovené v čl. 40 odst. 3 třetí větě [ve spojení] s ustanoveními kapitoly II směrnice [2013/32]? Může soud toto řízení provést sám, nebo jím musí – po případném přerušení soudního řízení – pověřit rozhodující orgán? Může se žadatel těchto procesních záruk vzdát?“

K předběžným otázkám

K prvním dvěma otázkám

- 25 Podstatou prvních dvou otázek předkládajícího soudu, které je třeba posoudit společně, je, za jakých podmínek může rozsudek Soudního dvora představovat „novou skutečnost či zjištění“ ve smyslu čl. 33 odst. 2 písm. d) a čl. 40 odst. 2 a 3 směrnice 2013/32.
- 26 Úvodem je třeba připomenout, že čl. 33 odst. 2 směrnice 2013/32 obsahuje taxativní výčet případů, ve kterých mohou členské státy považovat žádost o mezinárodní ochranu za nepřípustnou (rozsudek ze dne 19. března 2019, Ibrahim a další, C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, bod 76).
- 27 Článek 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32 konkrétně stanoví, že členské státy mohou považovat žádost o mezinárodní ochranu za nepřípustnou, pokud „žádost je následnou žádostí, v níž se neobjevily nebo nebyly žadatelem předloženy žádné nové skutečnosti či zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice [2011/95]“.
- 28 Pojem „následná žádost“ je definován v čl. 2 písm. q) směrnice 2013/32 a rozumí se jím další žádost o mezinárodní ochranu, která byla učiněna po přijetí pravomocného rozhodnutí o předchozí žádosti.
- 29 Postup pro posuzování následných žádostí je upraven v článku 40 směrnice 2013/32, který počítá s dvoufázovým zkoumáním přípustnosti takových žádostí [rozsudek ze dne 10. června 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nové skutečnosti nebo zjištění), C-921/19, EU:C:2021:478, body 34 a 35].

- 30 V prvé řadě odstavec 2 tohoto článku stanoví, že pro účely rozhodnutí o přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 33 odst. 2 písm. d) této směrnice podléhá následná žádost nejprve předběžnému posouzení, zda se objevily nebo byly žadatelem předloženy nové skutečnosti nebo zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95.
- 31 Pouze v případě, že skutečně existují takové skutečnosti nebo zjištění, které jsou oproti první žádosti o mezinárodní ochranu nové, pokračuje ve druhé řadě posuzování přípustnosti následné žádosti podle čl. 40 odst. 3 směrnice 2013/32 za účelem ověření, zda tyto nové skutečnosti nebo zjištění významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za osobu požívající takové ochrany [rozsudek ze dne 10. června 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nové skutečnosti nebo zjištění), C-921/19, EU:C:2021:478, bod 37].
- 32 Podle čl. 40 odst. 4 směrnice 2013/32 mohou kromě toho členské státy rozhodnout o dalším posuzování následné žádosti, pouze pokud žadatel nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést takové nové skutečnosti nebo zjištění.
- 33 Jsou-li podmínky přípustnosti následné žádosti splněny, musí být tato žádost posouzena po věcné stránce, a to – jak je uvedeno v čl. 40 odst. 3 směrnice 2013/32 – podle kapitoly II této směrnice, v níž jsou obsaženy základní zásady a záruky vztahující se na žádosti o mezinárodní ochranu [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. června 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nové skutečnosti nebo zjištění), C-921/19, EU:C:2021:478, bod 38].
- 34 V rámci posuzování rozsahu pojmu „nová skutečnost či zjištění“ ve smyslu čl. 33 odst. 2 písm. d) a čl. 40 odst. 2 a 3 směrnice 2013/32 je třeba uvést, že ze znění tohoto čl. 33 odst. 2, zejména z výrazu „pouze“, který předchází výčtu důvodů nepřípustnosti, a z účelu posledně uvedeného ustanovení, jakož i ze systematiky této směrnice vyplývá, že možnost zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako nepřípustnou, s níž počítá uvedené ustanovení, představuje výjimku z povinnosti posoudit takovou žádost po věcné stránce [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. srpna 2022, Bundesrepublik Deutschland (Dítě uprchlíků narozené mimo hostitelský stát), C-720/20, EU:C:2022:603, bod 49].
- 35 Soudní dvůr již v této souvislosti konstatoval, že z taxativní povahy výčtu obsaženého v tomto čl. 33 odst. 2 i ze skutečnosti, že důvody nepřípustnosti v tomto výčtu uvedené mají povahu výjimky, plyne, že tyto důvody musí být vykládány restriktivně [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. srpna 2022, Bundesrepublik Deutschland (Dítě uprchlíků narozené mimo hostitelský stát), C-720/20, EU:C:2022:603, bod 51].
- 36 Případy, kdy směrnice 2013/32 vyžaduje, aby byla následná žádost považována za přípustnou, je proto naopak nutno vykládat široce.
- 37 Ze samotného znění čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32, a zejména z toho, že je v něm použit výraz „nová skutečnost či zjištění“, mimoto vyplývá, že se toto ustanovení nevztahuje pouze na faktickou změnu osobní situace žadatele nebo situace v zemi jeho původu, ale i na nové právní skutečnosti.
- 38 Z judikatury Soudního dvora mimo jiné plyne, že následnou žádost nelze prohlásit za nepřípustnou podle čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32, pokud rozhodující orgán ve smyslu čl. 2 písm. f) uvedené směrnice konstatuje, že konečné zamítnutí předchozí žádosti je v rozporu s unijním právem. Rozhodující orgán musí takový závěr nutně učinit, pokud tento rozpor vyplývá

z rozsudku Soudního dvora nebo byl incidenčně konstatován vnitrostátním soudem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. května 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, body 198 a 203).

- 39 Důvodem právě uvedeného je to, že kdyby následná žádost mohla být prohlášena za nepřipustnou z důvodu uvedeného v čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32, přestože první žádost byla zamítnuta v rozporu s unijním právem, byl by vážně ohrožen užitečný účinek práva být uznán za osobu požívající mezinárodní ochrany v případě splnění podmínek vyžadovaných unijním právem, které je přiznáno žadateli o mezinárodní ochranu a je zakotveno v článku 18 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a konkretizováno směrnicemi 2011/95 a 2013/32. Takový výklad tohoto ustanovení by totiž vedl k tomu, že by se nesprávné použití unijního práva mohlo opakovat v případě každé další žádosti o mezinárodní ochranu, aniž by bylo možné žadateli poskytnout právo na posouzení jeho žádosti, které by nebylo v rozporu s unijním právem. Taková překážka účinnému uplatňování norem unijního práva týkajících se poskytování mezinárodní ochrany by nemohla být rozumně odůvodněna zásadou právní jistoty (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. května 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, body 192, 196 a 197).
- 40 V kontextu směrnice 2013/32 je třeba konstatovat, že rozsudek Soudního dvora může spadat pod pojem „nová skutečnost“ ve smyslu čl. 33 odst. 2 písm. d) a čl. 40 odst. 2 a 3 této směrnice, a to bez ohledu na to, zda byl tento rozsudek vydán před nebo po přijetí rozhodnutí o předchozí žádosti nebo zda je v uvedeném rozsudku konstatována neslučitelnost vnitrostátního ustanovení, na němž bylo toto rozhodnutí založeno, s unijním právem, či se v něm pouze provádí výklad unijního práva, a to včetně ustanovení, které platilo již v době přijetí uvedeného rozhodnutí.
- 41 Irelevantní je v této souvislosti zejména okolnost, na kterou poukazují německá a rakouská vláda, že účinky rozsudku, v němž Soudní dvůr při výkonu své pravomoci, kterou mu přiznává článek 267 SFEU, vykládá určité pravidlo unijního práva, sahají v zásadě k datu, kdy vykládané pravidlo vstoupilo v platnost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. ledna 2015, Starjakob, C-417/13, EU:C:2015:38, bod 63 a citovaná judikatura).
- 42 Kromě toho je třeba podotknout, že i když Soudní dvůr v bodech 194 a 203 rozsudku ze dne 14. května 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C:2020:367), v podstatě rozhodl, že existence rozsudku konstatujícího, že vnitrostátní právní úprava, na jejímž základě byla zamítnuta předchozí žádost o mezinárodní ochranu, je neslučitelná s unijním právem, představuje novou skutečnost týkající se posouzení následné žádosti ve smyslu čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32, v žádném případě přitom nekonstatoval, že by takovou novou skutečnost mohly představovat pouze rozsudky obsahující takový závěr.
- 43 Výklad, podle kterého by rozsudek Soudního dvora mohl představovat novou skutečnost ve smyslu čl. 33 odst. 2 písm. d) a čl. 40 odst. 2 a 3 směrnice 2013/32 pouze tehdy, kdyby bylo konstatováno, že ustanovení vnitrostátního práva, na jehož základě bylo přijato rozhodnutí o předchozí žádosti, je neslučitelné s unijním právem, by nejen ohrožoval užitečný účinek práva přiznaného žadateli o mezinárodní ochranu, které je zakotveno v článku 18 Listiny a připomenuto v bodě 39 tohoto rozsudku, ale odporoval by *erga omnes* účinku rozsudků vydaných v řízení o předběžné otázce, jakož i povaze řízení upraveného v článku 267 SFEU a jeho cíli, kterým je zajistit jednotný výklad unijního práva.

- 44 Z výše uvedeného vyplývá, že novou skutečnost ve smyslu čl. 33 odst. 2 písm. d) a čl. 40 odst. 2 a 3 směrnice 2013/32 může představovat každý rozsudek Soudního dvora.
- 45 Tento výklad pojmu „nová skutečnost“ je podpořen i bodem 36 odůvodnění směrnice 2013/32, z něhož vyplývá, že žadatel musí být schopen předložit na podporu své následné žádosti „nové důvody“.
- 46 Uvedený výklad totiž žadateli umožňuje, aby na podporu své následné žádosti uplatnil důvod, že jeho předchozí žádost byla zamítnuta v rozporu s rozsudkem Soudního dvora – takový důvod totiž již z povahy věci nemohl být uplatněn při posuzování této předchozí žádosti.
- 47 V této souvislosti je třeba rovněž uvést, že pokud se žadatel v rámci posuzování předchozí žádosti nedovolával již vyhlášeného rozsudku Soudního dvora, nelze to považovat za jeho zavinění ve smyslu čl. 40 odst. 4 směrnice 2013/32. Kromě toho, že pojem „zavinění“ musí být – v souladu s tím, co bylo uvedeno v bodech 34 a 35 tohoto rozsudku – vykládán restriktivně, by totiž v důsledku širšího chápání uvedeného pojmu bylo umožněno opakované nesprávné uplatňování unijního práva, třebaže jsou rozhodující orgán a příslušné soudy povinny zohlednit skutkové okolnosti, jež mají k dispozici, způsobem, který je v souladu s unijním právem, a to za použití relevantních rozsudků Soudního dvora.
- 48 Z judikatury mimoto vyplývá, že rozsudek Soudního dvora může představovat novou skutečnost ve smyslu čl. 33 odst. 2 a čl. 40 odst. 2 a 3 směrnice 2013/32 i v případě, že žadatel v rámci své následné žádosti na existenci tohoto rozsudku neodkáže (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. května 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, bod 195).
- 49 Je však třeba připomenout – jak bylo uvedeno v bodě 31 tohoto rozsudku – že má-li být následná žádost přípustná, je podle čl. 40 odst. 3 směrnice 2013/32 rovněž třeba, aby nové skutečnosti nebo zjištění „významně zvýš[ovaly] pravděpodobnost uznání žadatele za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice [2011/95]“.
- 50 Jak totiž vyplývá z bodu 36 odůvodnění směrnice 2013/32, normotvůrce Evropské unie měl za to, že by bylo nepřiměřené stanovit členským státům povinnost posuzovat každou následnou žádost po věcné stránce. Taková situace by ovšem nastala, kdyby bylo příslušnému orgánu znemožněno zamítnout následnou žádost žadatele jako nepřípustnou na základě čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32, jakmile by se žadatel dovolával jakékoliv nové skutečnosti či zjištění, a to bez ohledu na jejich relevanci z hlediska podmínek vyžadovaných pro přiznání nároku na mezinárodní ochranu.
- 51 Pokud se žadatel dovolává rozsudku Soudního dvora jakožto nové skutečnosti ve smyslu čl. 33 odst. 2 a čl. 40 odst. 2 a 3 směrnice 2013/32, taková podmínka tedy omezuje povinnost posoudit následnou žádost po věcné stránce na případy, kdy se výklad unijního práva podaný v tomto rozsudku jeví jako relevantní pro posouzení opodstatněnosti této žádosti.
- 52 V projednávaném případě musí předkládající soud posoudit, zda rozsudek ze dne 19. listopadu 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Vojenská služba a azyl) (C-238/19, EU:C:2020:945), kterého se žalobce v původním řízení dovolává na podporu své následné žádosti, představuje novou skutečnost, která může významně zvýšit pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka.

- 53 Vzhledem k tomu, že toto posouzení závisí na výkladu rozsudku ze dne 19. listopadu 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Vojenská služba a azyl) (C-238/19, EU:C:2020:945), a to zejména jeho bodu 61, v němž bylo konstatováno, že existuje „silná domněnka“, že odepření výkonu vojenské služby za podmínek uvedených v čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice 2011/95 souvisí s některým z důvodů uvedených v článku 10 této směrnice, je třeba předkládající soud upozornit, že v rámci tohoto závěru – učiněného rovněž v bodě 60 zmíněného rozsudku – Soudní dvůr konstatoval pouze to, že za výše uvedených podmínek je „vysoce pravděpodobné“, že tato souvislost existuje, a nezamýšlel zavést nevyvratitelnou domněnku ani nahradit svým posouzením této otázky posouzení příslušných vnitrostátních orgánů. Soudní dvůr proto v poslední větě bodu 61 dotčeného rozsudku připomněl, že je věcí těchto orgánů, aby s ohledem na všechny dotčené okolnosti ověřily pravděpodobnost této souvislosti.
- 54 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první dvě otázky odpovědět tak, že čl. 33 odst. 2 písm. d) a čl. 40 odst. 2 a 3 směrnice 2013/32 musí být vykládány v tom smyslu, že každý rozsudek Soudního dvora, a to i rozsudek, v němž se pouze provádí výklad ustanovení unijního práva, které platilo již v době přijetí rozhodnutí o předchozí žádosti, představuje novou skutečnost ve smyslu těchto ustanovení, a to bez ohledu na datum jeho vydání, pokud významně zvyšuje pravděpodobnost uznání žadatele za osobu požívající mezinárodní ochrany.

Ke třetí otázce

- 55 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 46 odst. 1 písm. a) bod ii) směrnice 2013/32 vykládán v tom smyslu, že umožňuje, či dokonce vyžaduje, aby příslušný vnitrostátní soud mohl v případě, že zruší rozhodnutí o zamítnutí následné žádosti pro nepřípustnost, sám o této žádosti rozhodnout a nemusel ji vracet k posouzení rozhodujícímu orgánu. Předkládající soud se rovněž táže, zda se v takovém případě na žadatele vztahují procesní záruky obsažené v ustanoveních kapitoly II směrnice 2013/32.
- 56 Je třeba připomenout, že podle čl. 46 odst. 1 písm. a) bodu ii) směrnice 2013/32 musí mít žadatelé o mezinárodní ochranu právo na účinný opravný prostředek proti rozhodnutím o nepřípustnosti jejich následných žádostí, která byla přijata podle čl. 33 odst. 2 této směrnice.
- 57 Podle čl. 46 odst. 3 uvedené směrnice platí, že má-li být tento opravný prostředek účinný, musí zahrnovat úplné a *ex nunc* posouzení ze strany příslušného vnitrostátního soudu, a to jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95.
- 58 Z toho plyne, že členské státy jsou podle čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 povinny upravit vnitrostátní právo tak, aby při vyřizování uvedených opravných prostředků soud posoudil všechny skutkové a právní okolnosti, které mu umožní provést aktualizované posouzení daného případu, aby žádost o mezinárodní ochranu mohla být vyřízena úplně, bez nutnosti vrátit věc rozhodujícímu orgánu. Takový výklad podporuje cíl sledovaný směrnicí 2013/32, kterým je zajistit, aby takové žádosti byly vyřízeny co možná nejdříve, aniž by tím bylo dotčeno provedení přiměřeného a úplného posouzení (rozsudek ze dne 29. července 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, bod 53).

- 59 Článek 46 odst. 3 směrnice 2013/32 se však vztahuje pouze na posuzování opravného prostředku, a netýká se tedy toho, co bude následovat po případném zrušení rozhodnutí, jež je předmětem tohoto opravného prostředku (rozsudky ze dne 25. července 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 145, a ze dne 29. července 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, bod 54).
- 60 Je tedy třeba uvést, že přijetím směrnice 2013/32 unijní normotvůrce nezamýšlel zavést společné pravidlo, podle kterého by rozhodující orgán měl po zrušení rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu pozbýt příslušnosti, takže členské státy mohou stále stanovit, že věc musí být po takovém zrušení vrácena tomuto orgánu, aby přijal nové rozhodnutí (rozsudky ze dne 25. července 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 146, a ze dne 29. července 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, bod 54).
- 61 Směrnice 2013/32 tedy sice přiznává členským státům určitý rozhodovací prostor zejména za účelem určení pravidel pro vyřizování žádosti o mezinárodní ochranu v případě, že předchozí rozhodnutí o této žádosti bylo zrušeno soudem, je však třeba uvést, že bez ohledu na takový rozhodovací prostor jsou členské státy povinny při provádění této směrnice dodržovat článek 47 Listiny, podle něhož má každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Vlastnosti opravného prostředku podle článku 46 směrnice 2013/32 tedy musí být definovány v souladu s článkem 47 Listiny. Z toho vyplývá, že každý členský stát vázaný touto směrnicí musí upravit vnitrostátní právo takovým způsobem, aby po zrušení tohoto předchozího rozhodnutí a v případě vrácení věci rozhodujícímu orgánu bylo nové rozhodnutí přijato v krátké lhůtě a bylo v souladu s posouzením obsaženým ve zrušujícím rozsudku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. července 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, body 55 a 59).
- 62 Kromě toho je třeba podotknout, že unijní normotvůrce tím, že v čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 stanovil, že soud, který je příslušný rozhodovat o opravném prostředku proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, je povinen případně zkoumat „potřebu mezinárodní ochrany“ žadatele, zamýšlel svěřit tomuto soudu – má-li daný soud za to, že disponuje všemi skutkovými a právními okolnostmi nezbytnými v tomto ohledu – pravomoc, aby po provedení úplného a *ex nunc* posouzení, tedy posouzení vyčerpávajícího a aktualizovaného, těchto okolností závazně rozhodl o otázce, zda tento žadatel splňuje podmínky stanovené ve směrnici 2011/95 k tomu, aby mu byla přiznána mezinárodní ochrana. Z toho vyplývá, že pokud uvedený soud po provedení takového posouzení nabude přesvědčení, že postavení uprchlíka nebo osoby, která má nárok na doplňkovou ochranu, by mělo být na základě kritérií stanovených ve směrnici 2011/95 přiznáno uvedenému žadateli z důvodů, kterých se dovolává na podporu své žádosti, a zruší-li tentýž soud rozhodnutí, kterým byla tato žádost zamítnuta, a vrátí věc rozhodujícímu orgánu, tento orgán je s výhradou toho, že nastanou skutkové nebo právní okolnosti objektivně vyžadující nové aktualizované posouzení, vázán tímto soudním rozhodnutím a důvody, na nichž je dané rozhodnutí založeno, a nemá již diskreční pravomoc, pokud jde o rozhodnutí přiznat, či nepřiznat požadovanou ochranu ve světle důvodů, které se shodují s důvody předloženými uvedenému soudu (rozsudek ze dne 29. července 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, body 65 a 66).
- 63 Z toho vyplývá, že i když je na každém členském státu, aby rozhodl, zda soud, který zrušil rozhodnutí o nepřípustnosti následné žádosti, může této žádosti vyhovět, nebo ji zamítnout z jiného důvodu, nebo zda naopak tento soud musí uvedenou žádost vrátit rozhodujícímu orgánu k opětovnému posouzení, nic to nemění na tom, že v posledně uvedeném případě je tento orgán povinen takové soudní rozhodnutí a důvody, na nichž je toto rozhodnutí založeno, respektovat.

- 64 Článek 40 odst. 3 směrnice 2013/32 kromě toho ukládá orgánu, který posuzuje následnou žádost, jež je považována za přípustnou, aby posuzoval tuto žádost dále podle ustanovení kapitoly II této směrnice.
- 65 Pokud tedy příslušný soud po zrušení rozhodnutí, kterým byla následná žádost zamítnuta jako nepřípustná, dospěje za podmínek připomenutých v bodě 62 tohoto rozsudku k závěru, že o této žádosti rozhodne po věcné stránce, musí *mutatis mutandis* dbát na dodržování základních zásad a záruk uvedených v kapitole II směrnice 2013/32. To platí i v případě, že uvedený soud nemá podle vnitrostátního práva možnost tuto žádost zamítnout nebo přiznat žadateli mezinárodní ochranu, jelikož rozhodující orgán, kterému je věc vrácena, aby této žádosti vyhověl, nebo ji zamítl, je vázán soudním rozhodnutím a důvody, na nichž je toto rozhodnutí založeno.
- 66 S ohledem na dotazy, které v tomto ohledu položil předkládající soud, je třeba dodat, že v případě neprovedení osobního pohovoru před rozhodujícím orgánem ve smyslu článku 14 směrnice 2013/32 je možné zajistit účinnost práva být vyslechnut v tomto stadiu řízení pouze při provedení tohoto pohovoru před soudem, kterému byla předložena žaloba proti rozhodnutí o nepřípustnosti přijatému tímto orgánem, a při dodržení všech podmínek stanovených směrnicí 2013/32 (rozsudek ze dne 16. července 2020, Addis, C-517/17, EU:C:2020:579, bod 71). Z článku 14 odst. 2 písm. a) této směrnice však rovněž vyplývá, že od takového pohovoru lze upustit, pokud tento soud může na základě dostupných důkazů vydat kladné rozhodnutí o přiznání postavení uprchlíka.
- 67 S ohledem na výše uvedené důvody je třeba na třetí otázku odpovědět tak, že čl. 46 odst. 1 písm. a) bod ii) směrnice 2013/32 musí být vykládán v tom smyslu, že umožňuje, avšak nevyžaduje, aby členské státy oprávnily své soudy k tomu, aby v případě, že zruší rozhodnutí o zamítnutí následné žádosti pro nepřípustnost, samy o této žádosti rozhodly a nemusely ji vracet k posouzení rozhodujícímu orgánu, a to za podmínky, že tyto soudy dodrží záruky obsažené v ustanoveních kapitoly II této směrnice.

K nákladům řízení

- 68 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 33 odst. 2 písm. d) a čl. 40 odst. 2 a 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany**

musí být vykládány v tom smyslu, že

každý rozsudek Soudního dvora Evropské unie, a to i rozsudek, v němž se pouze provádí výklad ustanovení unijního práva, které platilo již v době přijetí rozhodnutí o předchozí žádosti, představuje novou skutečnost ve smyslu těchto ustanovení, a to bez ohledu na datum jeho vydání, pokud významně zvyšuje pravděpodobnost uznání žadatele za osobu požívající mezinárodní ochrany.

2) Článek 46 odst. 1 písm. a) bod ii) směrnice 2013/32

musí být vykládán v tom smyslu, že

umožňuje, avšak nevyžaduje, aby členské státy oprávnily své soudy k tomu, aby v případě, že zruší rozhodnutí o zamítnutí následné žádosti pro nepřípustnost, samy o této žádosti rozhodly a nemusely ji vracet k posouzení rozhodujícímu orgánu, a to za podmínky, že tyto soudy dodrží záruky obsažené v ustanoveních kapitoly II této směrnice.

Podpisy